

1768-at mutat a kalendárium, amikor egy Párizshoz közeli kastélyban összegyűlnek egy titkos társaság tagjai, hogy több napon és éjszakán át bűnös élvezeteknek hódoljanak. Vezetőjük egy rendkívül jóképű, ám titokzatos férfi, aki Giverney grófjának, Rohan vikomtjának és Glencoe bárójának egyaránt hivatja magát. Életét már jó ideje arra tette fel, hogy az érzéki örömeket hajszolja. A tapasztalatlan és fiatal Elinornak nincs más választása, éppen ehhez a férfihoz kell fordulnia, hogy megmentse a családjá becsületét. Eleinte megvetést érez a romlott Rohan iránt, ám hamarosan meglepő gondolatok és vágyak ébrednek benne, amelyek beteljesülés után sóvárognak...

1.

A kezdetek
Párizs, 1768

Az ügyvédnél tett látogatása nem vezetett eredményre. Testvére, Lydia éppen a háziúrral beszélgetett, amikor Elinor Harriman belépett szegényes kis bérelt házukba. Gyorsan beosont a kamrába, hogy ne kelljen találkoznia azzal a vén fősvénnyel. Monsieur Picot sem vele, sem az édesanyjával nem volt belátó, minden kérésükre zordan nemet mondott. Ha viszont Lydia nézett rá nagy, kék szeme könnyfátyolán át, és úgy tett, mintha telt ajka kitörni készülő sírástól reszketne, Monsieur Picot mindig bedőlt a színjátékának. Elolvadt az együttérzéstől, és kijelentette, kész arra, hogy várjon a lakbérhátralék behajtásával.

Végre aztán becsukódott Monsieur Picot mögött a bejárati ajtó, és Elinor előjöhett a rejtkehelyéről. Örült, hogy nem kellett megvédenie a testvére erényeit, mert a háztulajdonos nem közeledett hozzá tisztességtelen szándékkal. Ez egyébként még soha nem történt meg, Lydiának senki sem merészelt illetlen ajánlatot tenni. A belőle áradó gyermeki ártatlanság még Párizsban ebben a rossz hírű negyedében is meggátolta a férfiakat abban, hogy meglepedjenek magukról.

– Na tessék, megint bevált a csel – mondta Lydia elégedetten mosolyogva.

Elinor lerogyott az első székre, és felnyögött, amikor a háttámla rugója a hátába fúródott. Utolsó költözésükkor az összes jobb bútoruktól meg kellett válniuk, csak a legszükségesebbeket tarthatták meg. A szűk kis nappaliban néhány elnyűtt szék és egy billegő lábú asztal állt, amely egyszerre szolgált étkezőasztal, írópult és fésülködőkomód gyanánt. A hálószoba sem festett sokkal különbül. Az egyetlen ágyban, a hepehupás lószőr matracon a lányok anyja, Lady Caroline horkolt részegen, a hálókamrában pedig csak a kemény fapadlóra leterítve feküdt egy matrac, amelyen a két lány osztozott. Maude dadus és Jacobs, a kocsis a harmadik kamrában aludt, amely egyben a konyha szerepét is betöltötte.

Kocsisra valójában nem volt szükségük, mert évek óta nem tartottak lovat, és hintójuk sem volt. Jacobs azonban, mint az összes férfi, menthetetlenül Lady Caroline búvkörébe került, és ragaszkodott hozzá, hogy elkísérje Franciaországba a családot. Semmi sem bírhatta rá, hogy felmondja az állását, noha fizetést már nem kapott.

Elinor és Lydia anyjának első franciaországi szeretője, egy gazdag úr időközben eltűnt a színről, s helyét egy másik, kevésbé tehetős támogató foglalta el. Előre látható volt, hogy Lady Caroline Harriman pazarló életmódja elkerülhetetlenül anyagi romláshoz fog vezetni. Most azonban éppen az ágyat nyomta, túl gyenge volt, és így nem hagyhatta el a házat, hogy újabb üveg konyakot szerezzen be magának, a szerencsejátékoknak hódoljon, vagy fogjon egy férfit, aki állná a költségeit. Azok között a lányai alapvető szükségleteinek a fedezése mindazonáltal nem szerepelt.

– Meddig maradhatunk még? – kérdezte Elinor, és kezébe vette a kötését.

Lydia nagyot sóhajtott.

– Monsieur Picot egy hét múlva újra eljön. Attól tartok, akkor már nem sikerül leráznom.

Elinortól eltérően a húga gyönyörű volt, emellett szeretetre méltó és okos is. Kecsesen táncolt, noha csupán néhány leckét vehetett évekkor el, mert az anyjuk aztán már nem tudta fizetni az óráit. Szép akvarelleket festett, és úgy énekelt, mint egy pacsirta. Ismeretségi körükben az összes férfi hamar a hódolójává vált, az öreg Jacobstól kezdve egészen az ifjú Miraboux vikomtig, akit Lydia a kölcsönkönyvtárban ismert meg. Elinor kis ideig abban reménykedett, hogy ennek az ismeretségnek köszönhetően majd megoldódnak a gondjaik, de nem így lett. A kapcsolatnak ugyanis híret vették a vikomt szülei, és az arisztokrata család reményteljes sarját hosszú európai utazásra küldték.

Lady Caroline már napok óta betegeskedett. Orvosra vagy gyógyszerre a lányai nem költhettek, mert

nem volt miből, ám a láz, amely az anyjuk testét rázta és még jobban elhomályosította kissé már amúgy is zavart elméjét, bizonyos szempontból áldásnak bizonyult. Lady Caroline így arra kényszerült, hogy ágyban maradjon, és nem verhette még több adósságba a családot.

– Na, meséj! Mi volt az ügyvédnél, Nell? – kérdezte Lydia, aki még mindig gyerekkori becenevén szólította a nővérét. – Hagyott ránk vagyont a papa, hogy megédesítse a mama öreg napjait?

– Van örökség, de kétlem, hogy nagyobb vagyronról lenne szó – felelte Elinor komoran. – Apánk címe és a földbirtoka egy bizonyos Marcus Harriman úrra szállt. Nekünk egy kisebb összeg jár, de hogy pontosan mennyi, az egyelőre nem tudható.

Elinor bölcsen elhallgatta, hogy az a bizonyos örökrész egyedül őt illeti meg. Húga származása homályos volt, ám ahhoz halvány kétség sem fért, hogy nem Elinor apjától született, és ezt mindenki tudta. Az angliai törvények értelmében mindazonáltal egy házastársi közösségben nemzett gyermek a férj törvényes leszármazottjának számít.

Lydia megint felsóhajtott.

– Monsieur Picot egy hétig még talán türelemmel lesz, ha engedményeket teszek neki. Egy csók végül is nem a világ vége, ha cserében tető marad a fejünk fölött.

– Azt már nem! – Elinor korholó pillantást vetett a húgára. – Az ügyvéd megnyugtatót, hogy apánk megemlékezett rólunk a testamentumában. Bárcsak korábban értesültünk volna a haláláról! Akkor már hónapokkal ezelőtt megtehettük volna a szükséges lépéseket. A gyászjelentést feltehetően a régi címünkre postázták, de mivel nekünk éjnek évadján, kifizetetlen számlákat hátrahagyva kellett eltűnnünk, senki nem foglalkozott azzal, hogy utánunk küldje a leveleinket. Tekintélyes összegű örökségre számítok, mert a papa biztosan nem akarta, hogy a lányai éhezzenek.

Lydia halványan elmosolyodott.

– Nem kell ámítanod – mondta. – A papa sokszor elmondta, hogy nem kér belőlem, vagyis annak a szajhának a fattyából, aki valamikor a felesége volt. Miért gondolta volna meg magát a halálos ágyán? Mindig is azt hangoztatta, hogy mi nem is tőle vagyunk.

Elinornak csak halvány emlékei voltak kiállhatatlan apjáról, akit kizárólag a lovai és a szeretői érdekeltek. Feleségét pellengérré állította annak laza erkölcei miatt, míg a saját félrelépéseit legfeljebb bocsánatos bűnnek tartotta.

– Szamárság! Természetesen az ő gyerekei vagyunk – ellenkezett Elinor a húgával. – Nézz csak rám! Olyan magas vagyok, mint a férfiak többsége, és az orrom is visszataszító.

– Nagyon is szép az orrod, Nell – tiltakozott Lydia mosolyogva. – A tied büszke és arisztokratikus, nekem viszont csak ilyen kis pisze jutott.

– Volt idő, amikor bármit megadtam volna azért, hogy cserélhessek veled – felelte Elinor mogorván.

– Semmi okod arra, hogy másmilyen akarj lenni.

Elinor szárazon felnevetett.

– Igazad lehet. Mindig is borzalmasan önfejű voltam. Valójában olyan akarok lenni, amilyen vagyok, csak mesésen gazdag. Érthető kívánság, nem? Csakhogy ehhez vagyonos férfihoz kellene feleségül mennem. Az orrom azonban sajnos utamban áll, mégpedig a szó legszorosabb értelmében.

– Az igazi, ha majd megtalálsz, önmagadért fog szeretni, az elegáns, arisztokratikus orroddal együtt – jelentette ki Lydia a legteljesebb meggyőződés hangján. – Egyébként eltökéltem, hogy dúsgazdag férfi felesége leszek, úgyhogy te megszabadulsz ettől a gondtól, és szerelemből házasodhatsz.

Elinor majd megpukkadt a nevetéstől, bár ez cseppet sem illett egy előkelő hölgyhöz.

– Csodás gondolat, édesem. Azt is elárulod, hogyan fogsz gazdag férfit megismerni ezen a szegényes környéken? Már látom, hogy a következő költözés után a nyomornegyedben fogunk kikötni.

– Én bízom Istenben – jelentette ki Lydia megingathatatlanul. – Ő majd megsegít minket.

Minden erénye mellett a fiatalabb lány jámbor keresztény is volt, míg Elinor már évek óta nem hitt istenben. Akkor vesztette el a hitét, amikor kiszolgáltatták Sir Christopher Spattsnek. Ma már csak a látszat megőrzése érdekében kísértte el a húgát vasárnaponként az istentiszteletre.

– Az isteni gondviselés, ha engem kérdezel, túl sokáig várat magára – dünnyögte.

A hátsó szobából áthallatszó hangok felerősödtek. Kalapjával a kezében Jacobs viharzott be a nappaliba, s az öreg amúgy is ráncos arcára aggodás rajzolt még több redőt. Szorosan a sarkában Maude dadus is belépett.

– Elment, kisasszony – jelentette Jacobs komoran.
Egyértelmű volt, hogy Lady Caroline-ról beszél.
– Mi az, hogy elment? – Elinor rémülten ugrott fel ültéből. – Meghalt?
– Nem, kisasszony – ragadta magához a szót a dada. – Az édesanyjuk megtalálta az utolsó pennyket, amelyeket ennalóra dugtam el. Felöltözött, és elindult valahová.

Elinor megdöbbsent.

– Hogy csinálta, amikor az ágyból is alig bírt felkelni? Meg kell találnunk. Még nem juthatott messzire.
– Majdnem elcsíptem, kisasszony – vallotta be Jacobs elgyötörten, és nagy, kérges kezében zavartan gyűrögte a kalapját. – Lady Caroline azonban beszállt egy hintóba, mielőtt visszatarthattam volna. Felismertem a kocsit. A gázlámpa fényében láttam az oldalán a címet.

– Jóságos ég! Mi lesz ebből már megint? – nyögött fel Elinor. – Kié az a hintó?

– St. Philippe úré.

– A keserves mindenségit! – fakadt ki Elinor. – Ne nézz rám ilyen rosszállón, Maude dadus! Tudom, nem így neveltél, de most helyénvaló a szitkozódás. Tudod, kicsoda St. Philippe jó barátja, Jacobs?

– Én nem tudom – kotyogott közbe Lydia, és kék szemében kíváncsiság csillant meg.

– Neked nem is kell tudnod – felelte a nővére szigorúan.

– Az az ördög, De Giverney gróf, igaz? – csapta össze a kezét Maude dadus kétségbeesetten. – Az édesanyjuk az oroszlán barlangjába készül, ahol mindennaposak az orgiák és a kicsapongások. A kevéske maradék pénzünket is elveszíti a kártyaasztalnál, aztán pedig egy fekete misén fel fogják áldozni a sötétség urának.

– Kétlem, hogy a sötétség urának embereket áldoznának, dadus – mondta Elinor, hogy megnyugtassa az idős asszonyt.

– Pedig pontosan azt teszik azok az istenkáromlók – kötötte az ebet a karóhoz Maude, és olyan hevesen bólogatott, hogy ezüstszürke haján félrecsúszott a fodros kis főkötő. – Azok közül a nők közül, akik bemerészkedtek abba a házba, sokan nyomtalanul eltűntek. Azok az emberek szüzeket ölnek, és megisszák a vérüket.

– Nos, ha ez igaz, akkor anyáknak nincs mitől tartania – válaszolta Elinor enyhe gúnnyal a hangjában.

– Annyi mindenestre bizonyos, hogy St. Philippe szöktette meg. Anya pedig eljártssza majd az utolsó petáinkat, eszméletlenül issza magát, aztán hazabotorkál, mi meg újra ápolhatjuk.

– A gyémánt mellű is eltűnt – folytatta a dada a kezét tördelve.

Az volt az utolsó, félig-meddig értékes ékszerük; néhány sárgás árnyalatú kis gyémánt, egyszerű aranyfoglatban. Elinor hátán végigfutott a hideg. A brosst végszükség esetére rejtette el a szerencsejátékok és az alkohol rabjává lett anyjuk elől. Határozott mozdulattal kihúzta magát.

– Ha elszökött, vissza kell hoznom – mondta.

Lydia felugrott.

– Elkísérlek, Nell!

– Szó sem lehet róla! Velem semmi sem történhet abban a bünbarlangban. Rád viszont úgy vetnék magukat azok a kéjenc alakok, mint egy farka kiéhezett farkas.

– Túlbecsülöd a szépségemet – felelte Lydia somolyogva.

– Te pedig alábecsülöd a veszélyt. Nem hallottad, mit mondott a dada? Azok az ördögök szüzek véréből isznak!

Elinor komor hangja nem érte el a kívánt hatást, mert a húga csak közönyösen megvonta a vállát.

– Te is szűz vagy még, hacsak nem titkolsz előlem valamit. Úgyhogy a te véredet is meginnák.

– Ostoba szóbeszéd – jelentette ki Elinor. – A gróf kicsapongó tivornyákat rendez a házában, és a vendégei bűnös szenvedélyeknek hódolnak. Én azonban feleannyira sem tartom veszélyesnek azokat az arisztokrata amorózókat, mint amennyire mások hiszik őket.

– Csecsemőket mérsárolnak le – osztott meg velük a dada remegő hangon még egy ijesztő pletykát.

– Hallgass! – parancsolt rá Elinor. – Egyébként sem vagyok csecsemő. Jacobs elvisz De Giverney gróf házához, elhozzuk onnan a mamát, és még éjfél előtt újra itthon leszünk.

– Engedelmeivel, kisasszony, a hintó kifelé indult a városból – mondta Jacobs. – Azt hiszem, a gróf kastélyába mentek.

Elinor nyugalmat kényszerített magára.

– Hol van az a kastély?

– Versailles közelében, kisasszony. Ha sietünk, egy óra alatt ott lehetünk.

– Akkor hajnalra hazaérhetünk – mondta Elinor bizakodón. – És utána az ágyhoz fogom kötözni a mamát. Ezt úgy higgyétek el, ahogy mondom.

– És hogy akartok eljutni a kastélyhoz? – kérdezte Lydia. – Se hintónk, se lovunk, és pénzünk sincs, hogy bérkocsit fogadhassatok. Gyalogolni fogtok?

Elinor jelentőségteljes pillantást váltott Jacobsszal, aki erre szó nélkül elhagyta a szobát.

– Jacobs majd intézkedik – felelte Elinor higgadtan. – Amíg mi távol leszünk, ti takarítsátok ki anya szobáját! Ha pedig megint dührohamot kapna, rázárjuk az ajtót.

– Nem akarom, hogy egyedül menj oda – aggodalmaskodott Lydia.

– Majd én elkísérem – jelentette ki a derék dada, aki vénségére olyan törékeny és reumás lett, hogy járni is alig bírt, védeneci érdekében azonban egy dragonyosezreddel is szembeszállt volna.

– Nem, dadus – utasította vissza Elinor szelíden a felajánlást. – Te csak maradj itt Lydiával! – tette hozzá.

Az idős asszony némi habozás után bólintott. Nyilván belátta, hogy Lydiának védelmezőre lesz szüksége, ha a nővére és Jacobs bajba kerülne.

– Legyetek okosak! – mondta Elinor a hűgának és a dadának. – Nem a pokol bugyraiba kívánok alászállni. Giverney gróf nem a sátán, csak züllött élvhajhász, én viszont biztosan nem fogok bűnös vágyakat ébreszteni benne. Jacobsnak egyébként is van pisztolya, és mindenkit le fog löni, aki három lépésnél közelebb próbálna jönni hozzám. Majd közlöm, hogy Lady Caroline-t keresem, ők pedig boldogok lesznek, ha megszabadulhatnak tőle. Egy szó mint száz, nem kell aggódnotok értem.

– A gyémánt melltűért annál inkább – jelentette ki a dadus komoran.

Megjegyzéséért Elinor a legszívesebben oldalba bökte volna. A drága lélek hajlamos volt arra, hogy mindent sötéten lásson. Lydiának azonban nem kell tudnia, hogy a megmenekülésbe vetett utolsó reményük elenyészőben van. Ha nem kerül meg az ékszer, nekik mindenképpen befellegzett.

Most azonban nem vesztegethetnek több időt, mert minden perc drága. Giverney gróf hírhedt kastélyában az erkölcsstelen orgiák mellett szerencsejátékokat is űznek, még hozzá elképzelhetetlenül magas tétekben. Lady Caroline pillanatok alatt el fogja veszteni a brosst.

Elinor belebújt kopott köpenyébe, a hideg ellen még egy kötött sálát is a nyakára tekert, aztán búcsúzóul megcsókolta a hűgát és Maude dadust, s bizakodó arcot öltött magára. A dada megszorította a kezét, mintha örökre elválnának, Lydia viszont színlelt nyugalommal felvette a kötőtűit, noha tisztában volt azzal, hogy a testvére nagy veszélynek készül kitenni magát.

Ahogy bátor kishűgára nézett, aki szőke loknis fejét a kötése fölé hajtotta, Elinor szemébe könny szökött. Most azonban nincs idő sírásra. Pár pillanat múlva kilépett a hideg téli éjszakába, belebújt ujjatlan, foltozott kesztyűjébe, barna hajára terítette a sálját, és végignézett az utcán.

Jacobsszal a sarki csapszéknél fog találkozni, amely mellett béristálló is működött. Bizonyos körülmények egyszer már arra kényszerítették őket, hogy „kölcsonvegyenek” egy fogatot, mert Lady Caroline kínos feltűnést keltett egy maszkabálban, ahonnan annak rendje és módja szerint kitétték a szűrét. Jacobsnak akkor sikerült időben visszavinnie az elcsent lovat és kocsit, mielőtt még bárki gyanút fogott volna. Most viszont a hosszú út miatt tartani lehetett attól, hogy a szerencse kevésbé lesz kegyes hozzájuk, de Elinor eltökélten félresöpörte az aggodalmait. E percben csak az a fontos, hogy az anyját viszonylag sértetlenül elhozzák arról a büntanyáról.

Jacobs jó munkát végzett, és egy kétülésemes kis fogatot szerzett. Mielőtt leszállhatott volna a bakról, hogy Elinor segítségére legyen, ő már felkapaszkodott az utasfülkébe, a fogat pedig elindult. Hideg, csillagtalan február eleji éjszaka volt, s ha valamikor akadt is úti takaró a kocsiban, annak már régen lába kélt.

Elinor borzongva szorosabbra húzta magán a köpenyt és a sálát. Úgy számolta, ha nem fagy meg útközben, nagyjából egy óra múlva odaér a kastélyhoz. Erősen markolta a bőrből készült kapaszkodót, miközben a rossz rugózású kocsi ide-oda dobálta. Jacobs nyaktörő sebességgel hajtott, de az öreg képességeiben Elinor vakon megbízott.

A saját külsejével kapcsolatban nem voltak illúziói. Tudta magáról, hogy nemcsak magasra nőtt, hanem girhes is, ami persze nem csoda a szűkös koszt mellett. Barna szeme ugyanolyan szokványos, mint a haja. És aztán itt van még a szerencsétlen orra is. Nem kimondottan csúnya ugyan, latolgatta magában, hiszen

keskeny, az íve pedig elegáns. Idősebb korában bizonyára érdekes és méltóságteljes benyomást kelt majd vele. Ez azonban sovány vigasz egy fiatal lány számára, aki csinos szeretne lenni.

Az efféle ábrándokkal azonban rég leszámolt már. Ha találkozna azzal az ocsmány gróffal, ökegyelmességének elég lesz csupán futó pillantást vetnie rá és a hitvány öltözékére, hogy máris levegőnek nézze. A férfiak többsége így van ezzel. Hamar megkeresi majd az anyját, és kicsalja a kastélyból. Az ott zajló különös üzemek pedig egyáltalán nem érdeklik.

Elinor lehunyta a szemét. A mai nap első percétől egészen mostanáig egyetlen katasztrófa. Mr. Mitchum, az ügyvéd azt javasolta neki, hogy lépjen kapcsolatba az új örökösrel, távoli és számára ismeretlen unokafivérével, aki az ő örökrészét is kezeli. Elinor erre felháborodottan kirohant az ügyvédi irodából. Időközben belátta, hogy ez ostobaság volt, és előbb vagy utóbb mindenképpen ahhoz a rokonhoz kell fordulnia. Amennyiben a jog szerint bármilyen csekély összegre is igényt tarthat, nem engedheti meg magának, hogy büszkeségből kihasználatlanul hagyja ezt a lehetőséget.

Legelőbb is azonban az anyját kell hazahoznia.

2.

Francis Alistair St. Claire Dominic Charles Edward Rohan, Giverney grófja, Rohan vikomtja és Glencoe bárója hátradőlve ült fenséges karosszékében, amely egy dobogón állt. Hosszú, halovány ujjai végigsiklottak a karfa faragott oroszlánkarmain, miközben unott mosollyal nézegette a vendégeit. A kristálytartókban elhelyezett számtalan gyertya fénye a szalon legrejtettebb zugát is megvilágította, és ő kedvére megfigyelhette úgynevezett barátait, akik az izgatottságtól reszketve adták át magukat a kárhozatos játékoknak.

Három nap és éjszaka, amely a féktelen kicsapongásokról, a szédítően magas tétekben űzött szerencsejátékokról és válogatás nélküli szexről szól, a szajhák és a főnemesség mindkét nembeli tagjai között. Istenkáromló, sátánista rítusokat folytatnak, sötét hatalmakat idéznek meg, amelyek éppen olyan kevésbé léteznek, mint a mindenható istenség. A feje tetejére állított kereszt előtt latinul elszolozmázott imák lázas izgalomba hozzák a sátánhívőket. Konyakot, bort és ópiumot szolgálnak fel, sőt még skót whiskyt is. A tivornya végére minden palack üres lesz, az összes ópiumot elszívják, és napokba telik majd, míg a bódult vendégek magukhoz térnek.

Francis Rohan csak akkor akarta kivenni részét az élvhajászatból, ha kedvet kap rá. Időnként ámulva nézte, az emberek mennyire képesek kivetkőzni magukból, hogy kiéljék legalantasabb ösztöneiket. A szokatlan érzéki élvezetekre hébe-hóba benne is felébredt a vágy, amelyet a testiség fantáziadús formáiban tudott kielégíteni. Többnyire azonban inkább csak külső szemlélőként figyelte gátlásaikat levetkőzött vendégei bűnös üzelmeit.

A hölgyek és az urak az üdvözlőbeszédére vártak, néhányan papi ornátusba öltözve, míg mások szemérmetlenül közszemlére tették a meztelenségüket. A testes Lady Adelia például a vaskos zsírrétegét alig elrejtő, leheletvékony fátyolba burkolózva lejtett végig a sorok között, és még csak nem is sejtette, hogy valójában milyen nevetséges. A férje eközben pompás női ruhában és skarlátvörösre festett szájjal enyelgett a hasonló hajlamú urakkal.

Rohan felkelt trónszékéből, hátravetette vállára omló, púderezetlen haját, s tekintetét végigjáratta a bűn és a romlottság iskoláját kijárt emberek seregletén.

– *Mes enfants* – kezdte beszédét francia nyelven, amelyet az angol és német bevándorlók is értettek. – Legyetek üdvözölve a sötétség fejedelmének multságán, élvezzétek egymást, vegyétek magatokhoz a szent ostyát, igyátok megszentelt vér gyanánt a bort, tobzódjatok a paráznaságban és az istenkáromlásban, s dacoljatok az örök kárhozattal! Ezen a három éjszakán nem érvényesek az erkölcs és az etika szabályai. Mottónk: tegyétek, ami jólesik!

– Tegyétek, ami jólesik! – ismételték meg a gróf hívei kórusban, mintha csak novíciusok lennének, akik éppen leteszik a szent fogadalmat.

A sötétség fejedelme finom mosolyra húzta szép vonalú száját, amely után annyian epekedtek. Apostolai a bűnben annyira sóvárogtak istentelen vágyaik önkívületig tartó kiélésére, hogy ő a legszívesebben hangosan kikacagta volna őket. Felemelte halovány kezét, amely a legfinomabb velencei csipkével díszített, hímzett bársony kezélő alól bukkant elő.

– Menjetek és bűnöztek! – fejezte be beszédét, és dallamos hangját visszaverték a pompázatos szalon falai.

Frenetikus ujjongás közepette kinyíltak a kastély többi helyiségébe nyíló szárnyas ajtók. Kezdetét vette a multság. Francis Rohan megint helyet foglalt trónszékén, és arra vágyott, hogy párizsi háza könyvtárszobájában lehessen egy pohár konyakkal és egy jó könyvvel, a farsztó bűnösök nélkül, akik itt most mind arra szomjaznak, hogy szót válthassanak vele.

Unatkozott. Egyetlen emberi gyarlóság, semminemű féktelenség nem volt ismeretlen előtte, a kicsapongás minden fajtájából kivette már részét, de a lelkében tátongó ürre soha nem talált megváltást. Csillapíthatatlan

érzéki éhségét némelykor sikerült kielégítenie, ám sohasem tartósan. Hamarosan újra undorodva hátradőlt pompás karszékében, hogy a világ romlottságán töprengjen.

A közöslők kibogozhatatlan gomolygásban vonagló teste közül kivált egy hölgy, és keresztüllibegett a szalonon. Csillogó félmaszkot viselt, szűk mideréből csábítóan dús kebel buggyant elő. Drága brokátruhája elejét csak lazán fűzte össze. Alatta semmit sem viselt, és várhatóan majd a selyemszalagokat is meg fogja oldani. Francis soha nem látott az övénél csodásabb mellet, és Marianne a gróf szabályait is ismerte. Tudta róla, hogy nem szeret csokolózni, és csak ritkán követte el azt a hibát, hogy ajkával az övéhez próbált közelíteni. Nagyszerű száját inkább máshol vetette be.

Francis odaintette magához, és az ölébe vonta.

– Dőlj hátra! – parancsolt rá.

A nő engedelmeskedett a felszólításának. Áthajolt a karfán, és érett gyümölcsként odakínálta magát a grófnak. Ő lehajolt hozzá, és nyelvét végighúzta a rózsás bimbón, ám ekkor kellemetlen zaj zavarta meg. Ingerülten felegyenesedett ültében, és Marianne-t is magával húzta.

– Van egy kis gond, Francis – jelentette Charles Reading nyersen. – És igazából még el sem kezdődött a mulatság.

– Gond? – kérdezte Rohan. – Semmi kedvem ahhoz, hogy párbajsegéd legyek, de békéltetőt sem akarok játszani. Felőlem a tökfilkók nyugodtan beverhetik egymás fejét. A szolgák majd felmossák a vért.

– Nem ilyen természetű a gond. Egy különös látogatóról van szó. Egy lakáj el akarta küldeni a kicsikét, de én közbeléptem. Szóljak Willisnek, hogy hozza be?

– Talán inkább megyek – mondta Marianne, és kemény mellét megpróbálta visszagyömöszölni a miderébe. Rohannek ez csöppet sem volt ínyére.

– Itt maradsz – parancsolta hűvösen, aztán megint Charleshoz fordult. – Egy nő az a gond? Ráadásul érdekes nő? Ezt nehéz elhinnem. Mindenesetre hozd ide! Ha nem olyan, amilyennek ígérted, majd elszórakoznak vele a hölgyek és az urak a zöld szalonban.

Charles Reading jóképű férfi lett volna, ha az arca jobb felét nem csúfítja el egy hosszú heg, attól viszont torz grimasznak tűnt a mosolya. Most groteszk meghajlást mutatott be.

– Szolgálatára, mylord – dűnnyögte, aztán az ajtóhoz ment, és az inasért kiáltott.

Akárcsak Rohan, Reading is fütyült a társadalmi szokásokra, de benne még ifjonti tűz és lelkesedés lobogott. Mellette Francis lehiggadt aggastyánnak érezte magát a harminckilenc évével.

Marianne nyugtalanul fészkelődött az ölében, hogy rendbe hozza a ruháját, de Rohan lefogta a kezét. Nem túl durván, mert tudta, hogy a nő szereti a fájdalmakat. Később majd kedvét leli benne, ezért nem akarta, hogy időnek előtte túlságosan felizguljon, és mással csillapíttassa a vágyait. Ma éjszaka ő lesz nála az első.

A szalonba egy lakájjal együtt a gróf régi, hűséges komornyikja, Willis lépett be. Jobbról-balról egy fehérszemélyt fogtak közre, aki egyértelműen nem a város prostituáltjai közül került ki. A találkozás valóban szórakoztatónak ígérkezett. Francis hátradőlt a trónusán, fáradt mozdulattal közelebb intette a belépőket, miközben Reading a háttérben foglalt el megfigyelőállást.

A silányan öltözött nő felemelte a fejét, s barna szemében olyan mélységes megvetés ült, hogy Francis összerezett. Nemigen akadt ember, aki ki merte volna mutatni előtte az ellenszenvét.

– Ez meg kicsoda? – kérdezte bársonyosan lágy hangon. – Nehogy azt mondd, hogy valamelyik tökfőj úgy gondolta, mulatságos lesz, ha rongyszédőnek öltöztet egy kurvát. De nem hiszem, hogy erről lenne szó. Valószínűbb, hogy a vendégünk szerepe szerint olyan ifjú hölgyet alakít, akivel mostohán bánt a sors. Az is lehet azonban, hogy egyszerű elárusítónő, bár rejtély előttem, mit kínálhatna nekünk. Emeljétek fel kicsit a fejét!

A lakáj sietve eleget akart tenni a felszólításnak, mire az ismeretlen fehérszemély a keze után kapott, mint egy harapós kutya. A szolga elkövette azt a hibát, hogy kézfejjével szájon vágta a nőt, akinek az ajkán vér vöröslött, amikor felnézett.

– Nem, ez nem kurva, Willis – mondta Francis teljes lelki nyugalommal. – Ilyen orral nem lehet az. A kurváknak bájos, pisze orruk van, ezé a hölgyé viszont... jelentékeny. Talán az lenne a legjobb, ha egyszerűen elküldenénk.

Az ágrólszakadt kicsike veszi magának a bátorságot, hogy pimaszul a képembe bámuljon, gondolta a gróf. Valójában egyáltalán nem kicsi, állapította meg magában. Magasabbra nőtt, mint a legtöbb nő, akit ismer.